

Arrest

nr. 192 003 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2017 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoeker op 4 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2017 met referentenummer 69504.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2013 dient de verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Abuja (Nigeria) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een familiebezoek. Op 7 oktober 2013 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.2. Op 31 maart 2016 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Abuja (Nigeria) opnieuw een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een familiebezoek. Op 20 april 2016 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.3. Op 9 februari 2017 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Abuja (Nigeria) opnieuw een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een familiebezoek. Op 15 maart 2017 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 4 april 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr, 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.*

** U wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Verordening (EG) nr. 562/2006 (Schengengrenscodes), of de internationale betrekkingen van één of meer van de lidstaten*

** Betrokkene vormt door zijn/haar gedrag een probleem voor de openbare orde gezien bij een vorige visumaanvraag werd vastgesteld dat er valse/vervalste (documenten werden voorgelegd ter staving van deze visumaanvraag.*

Betrokkene legde bij een vorige visumaanvraag valse bankdocumenten voor.

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Andere*

Betrokkene levert geen afdoend bewijs van werk noch van een voldoende en regelmatig inkomen uit beroepsactiviteit, reist heel waarschijnlijk voor de eerste keer binnen het Schengegebied.

Geen afdoend bewijs van resterende belangen in zijn land van origine.

Onvoldoende terugkeergaranties

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op omdat “*het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van voldoende duidelijke middelen zoals vereist bij artikel 39/69 §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet*” nu er enkel melding gemaakt wordt van de weigeringsbeslissing van het visum.

2.2. Te dezen laat de verzoeker in zijn synthesememorie gelden dat uitvoerig betoogd wordt waarom het doel en de omstandigheden van het verblijf voldoende zijn onderbouwd, waarom er geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde en waarom er geen sprake is van vestigingsgevaar, zodat in de bestreden beslissing ten onrechte artikel 32.1, a), ii) en vi), en b), van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode) als weigeringsgrond werd toegepast.

2.3. Uit de uiteenzetting van het enig middel uit het verzoekschrift blijkt genoegzaam dat de verzoeker de motieven die op deze bepalingen zijn gestoeld, bekritiseert. Aldus kan het middel worden gekwalificeerd als wordt er een schending van deze bepalingen aangevoerd en wordt het middel als dusdanig verder onderzocht. De omstandigheid dat deze specifieke verordeningsbepalingen niet als dusdanig in het verzoekschrift worden vermeld, vermag niet te leiden tot de onontvankelijkheid van het middel, nu uit de uiteenzetting van de grieven door de verzoeker voldoende duidelijk naar voor komt om welke bepalingen het gaat.

2.4. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. Uit de uiteenzetting van het enig middel van zijn synthesememorie blijkt dat de verzoeker de schending aanvoert van artikel 32.1, a), ii) en vi), en b), van de Visumcode, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Het middel is als volgt samengevat:

“1. Verzoeker verzoekt uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om het verzoekschrift ontvankelijk te verklaren, omdat het verzoekschrift &d. 27 april 2017 en het aanvullende verzoekschrift d.d 5 mei 2017 wel degelijk een uiteenzetting bevat van voldoende duidelijke middelen. Er is niet alleen melding gemaakt van de weigeringsbeslissing van het visum. Er is namelijk uitvoerig betoogd en met stukken onderbouwd waarom A) het doel en de omstandigheden van het verblijf voldoende zijn onderbouwd, B) er geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde en C) er geen sprake is van vestigingsgevaar.

2. Aanvullend stelt verzoeker primair dat de Belgische ambassade in Nigeria ten onrechte artikel 32, eerste lid aanhef en onder a sub ii) Visumcode als weigeringsgrond om een Schengenvisum te verlenen heeft toegepast. Zoals uit het verzoekschrift &d. 27 april 2017 blijkt zijn het doel en de omstandigheden van het verblijf meer dan voldoende aangetoond. Met name ook op het gebied van de verwantschap.

3. Verzoeker stelt subsidiair dat de Belgische ambassade in Nigeria ten onrechte artikel 32, eerste lid aanhef en onder a sub vi) Visumcode als weigeringsgrond om een Schengenvisum te verlenen heeft toegepast. In het verzoekschrift d.& 27 april 2017 is met een beroep op de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie aangevoerd dat verzoeker ten onrechte is beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.

4. Verzoeker stelt meer subsidiair dat de Belgische ambassade in Nigeria ten onrechte artikel 32, eerste lid aanhef en onder b Visumcode als weigeringsgrond om een Schengenvisum te verlenen heeft toegepast. In het verzoekschrift d.d. 27 april 2017 is uitvoerig betoogd dat verzoeker voor afloop van het Schengenvisum naar Nigeria zal terugkeren.

5. Voorts stelt verzoeker meer subsidiair dat door de weigering om aan hem een Schengenvisum in strijd is gehandeld met artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker wil namelijk naar Nederland afreizen om zijn halfzussen in Nederland en België te ontmoeten. Hij heeft hen al enige jaren niet meer gezien. Door deze weigering om een Schengenvisum te verlenen, is er sprake van een ongerechtvaardigde en onevenredige inbreuk op het recht op familieleven van verzoeker en zijn twee zussen. Zij worden immers niet in staat gesteld om elkaar in persoon te ontmoeten, zodat zij geen invulling kunnen geven aan hun recht op familieleven met elkaar, hetgeen is beschermd in artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

6. Voor het overige wordt gepersisteerd bij hetgeen in het initiële verzoekschrift d.d. 27 april 2017 is verzocht.”

3.2.1. Voor zover de verzoeker voor het eerst in zijn synthesememorie de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest, wordt er op gewezen dat de synthesememorie niet kan worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesememorie op gewezen dat *“het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”* (Parl. St. Kamer, 2012-13, DOC 53, 2572/002, 6-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de

synthesememorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat *“in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, DOC 53, 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet. Dit laatste artikel bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. De verzoeker kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze voor het eerst in zijn synthesememorie de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest.

3.2.2. Artikel 32 van de Visumcode bepaalt het volgende:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodes, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum voor een kort verblijf beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van artikel 32.1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van de erin opgenomen weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 63).

Te dezen meent de verzoeker dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte artikel 32.1, a), ii), van de Visumcode als weigeringsgrond heeft toegepast nu *“het doel en de omstandigheden van het verblijf meer dan voldoende (zijn) aangetoond”*. Hij beperkt zich evenwel tot de loutere negatie van hetgeen hieromtrent in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name dat hij *“verklaart op familiebezoek te willen komen”*, maar dat er *“geen bewijs van verwantschap (werd) voorgelegd”*, zodat het reisdoel niet wordt gestaafd, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde feitelijk onjuist zijn of dat de gevolgtrekking die hij eruit maakt kennelijk onredelijk is. Met een dergelijke summier uitzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van het reisdoel dat hij beoogt, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

De omstandigheid dat dit in het initiële verzoekschrift uitvoerig(er) wordt toegelicht, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers nadrukkelijk dat de Raad, indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, *“uitspraak (doet) op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*. Over een middel(onderdeel) dat niet (meer) in deze samenvatting is opgenomen dient geen uitspraak te worden gedaan (Cf. RvS 10 juni 2010, nr. 205.003).

Een gelijkaardige redenering kan worden gemaakt waar de verzoeker laat gelden dat hij ten onrechte wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en dat hij voor afloop van het Schengenvisum naar Nigeria zal terugkeren. Bovendien – en ten overvloede – kan er, wat deze laatste grieven betreft, op worden gewezen dat de bestreden beslissing *in casu* gestoeld is op drie afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond (cf. artikel 32.1, a), ii), van de Visumcode), 2) dat de verzoeker “door één of meer lidstaten (wordt) beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Verordening (EG) nr. 562/2006 (Schengengrenscodel), of de internationale betrekkingen van één of meer van de lidstaten” (cf. artikel 32.1, a), vi), van de Visumcode) en 3) dat het voornemen van de verzoeker om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld (cf. artikel 32.1, b), van de Visumcode). Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of hij ten onrechte wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde en of hij vóór het verstrijken van het visum al dan niet naar Nigeria zal terugkeren, geen belang bij zijn kritiek op het tweede en het derde motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grieven kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN